

บทที่ 1

ปฏิธานคนรุ่นก่อน คนรุ่นหลังมลาย

โมชันชันมิได้สนใจท่าทีของหญิงเซวีย นางมองความลึกลับซับซ้อนของตำแหน่งก้อนหินที่วางพลางขมวดคิ้วถาม

"แม้จะถูกทำลายไปแล้ว แต่เจตนากรรมของค้ายกลที่เหลืออยู่ยังคงร้ายกาจยิ่ง มีอาจมองให้ทะลุปรุโปร่งได้ภายในระยะเวลาอันสั้น ท่านยังยืนยันกรานที่จะเข้าไปอีกหรือ"

เป้าหมายของหญิงเซวียคือเข้าไปค้นหาคัมภีร์สวรรค์ สำมะหาอะไรกับตอนที่แน่ใจแล้วว่ากลื่นอายุใกล้ขีดสนิทสนมนั้นเป็นของผู้ใด มั่นย่อมไม่ยอมเลิกราเอากลางคันอย่างแน่นอน แต่ปากก็ยังคงถามว่า

"เข้าแล้วยังถอยได้หรือไม่"

โมชันชันกวาดตามองก้อนหินที่วางเรียงรายอยู่รอบๆ คิดคำนวณอยู่ในใจเงียบๆ ลึกครู่จึงค่อยพยักหน้า

"ตอนนี้เพิ่งจะเข้ามา หากคิดจะถอยก็ยังไม่ทัน แต่หากเข้าไปไกลกว่านี้ เกรงว่าจะถอยกลับไม่ได้แล้ว มิรู้ว่าจะข้างในจะมีอันตรายใดตกซ้อนอยู่บ้าง"

หนึ่งเซวียมองรอยกระปี่บนก้อนหินแล้วถามขึ้น

"เจ้าเชื่อในโชคชะตาหรือไม่"

โมชันชันนิ่งงันไป ดวงตาฉายแววงุนงง มีทราบว่าทำไมจู่ๆ มันก็ถามคำถามนี้ขึ้นมา

หนึ่งเซวียอธิบาย

"ตอนนี่ข้าเริ่มเชื่อเรื่องโชคชะตามากขึ้นทุกทีแล้ว เจ้าลองคิดดู พวกเราไม่มีแผนที่แต่ก็ยังคงล่าทางจนมาเจอหุบเขาแห่งนี้ได้ และข้างกายข้าก็ยังมีเจ้าที่เข้าใจวิชาค่ายกลอย่างทะลุปรุโปร่ง ดังนั้นข้าเชื่อว่านี่เป็นการจัดการของโชคชะตา"

โมชันชันเข้าใจ ขณะจะเอ่ยปากกล่าวต่อ หนึ่งเซวียพลันหันขวับ ยกคันธนูขึ้นนำวสายเล็งไปยังจุดจุดหนึ่งท่ามกลางกองหินระเกะระกะทันที

ผู้มงายยุทธ์เยี่ยหงอวีปรากฏตัวขึ้นอีกครั้ง เกร่างสีแดงพุ่งปรวดเข้ามาด้วยความเร็วดูจพายุหิมะอันบ้าคลั่ง แม้ที่ไหลซ้ายจะยังคงมีเลือดไหลไม่หยุด สีหน้าดูขาวซีด แต่เท่าที่หยั่งตามก้อนหินยังคงแคล้วคล่องว่องไว ดูท่าแรงระเบิดของลมหายใจแห่งฟ้าดินตอนค่ายกลทรมานจิตทำงานไม่ได้ถึงกับทำให้นางบาดเจ็บสาหัส

ด้วยความเร็วขนาดนี้ อันที่จริงสมควรจะบรรลุถึงเบื้องหน้าหนึ่งเซวียภายในเวลาอันสั้น แต่น่าแปลก อยู่ดีๆ นางก็เปลี่ยนเส้นทาง เห็นๆ อยู่ว่าวิ่งตรงมาก็จะถึง แต่กลับเลี้ยวขวา จากนั้นวนกลับไปยังที่เดิม

เยี่ยหงอวีหยุดเท้าอยู่กับที่ ขบคิดอยู่ครู่หนึ่งก็เข้าใจว่าความผิดปกตินี้ต้องมีสาเหตุมาจากอาณาภาพของค่ายกล จึงเปล่งเสียงดังกังวานมาว่า

"พวกเจ้านี่โชคดีจริงๆ"

หากเมื่อครู่ประตูสำนักพรหมมารไม่เกิดการเคลื่อนไหวขึ้นเสียก่อน เคล็ดวิชาหมื่นกระบี่ของผู้มงายยุทธ์คงสับร่างหนึ่งเซียวกับโมชันชั้น กลายเป็นเลือดเนื้อแผลกเหลวสองกองไปแล้ว และหากปราศจาก ค่ายกลนี้ มีหรือที่นางจะพลาดโอกาสในการฆ่าพวกมันอีกครา ดังนั้น นางจึงบอกว่าพวกมันโง่คืด

ค่ายกลทรมาณจิตมีความแปลกพิสดารอย่างแท้จริง เห็นๆ อยู่ว่า สองฝ่ายต่างก็ยืนประจันหน้ากัน ได้ยินเสียงของกันและกัน แต่กลับ ไม่อาจเข้าถึงตัวกันได้ คล้ายกับสิ่งที่เห็นเป็นเพียงแค่ภาพลวงตา ตอน ที่หนึ่งเซียวยกปฐมธนูสิบสามดอกขึ้นเล็ง มันพบว่าการสะท้อนและ หักเหวของลำแสงภายในค่ายกลมีความผิดปกติ แม้แต่มวลอากาศก็ยัง บิดเบี้ยวไปด้วย จึงเป็นไปไม่ได้ที่ธนูของมันจะเล็งถูกเป้า

แรงส่งกับแรงสะท้อนเป็นของคู่กันเสมอ ปฐมธนูสิบสามดอก ไม่สามารถเล็งเหยียงอวีได้ฉันใด เหยียงอวีก็ไม่อาจหาตำแหน่งที่ชัดเจน ของหนึ่งเซียวกับโมชันชั้นได้ฉันนั้น

เมื่อตระหนักในข้อเท็จจริงนี้แล้ว หนึ่งเซียวก็เก็บธนู พักหน้าให้ ผู้มงายยุทธ์ราวกับนางเป็นแค่คนที่พบกันโดยบังเอิญ จากนั้นก็พา โมชันชั้นเดินไปยังจุดที่น้ำเหือดหาย

ยิ่งทั้งสองเดินเข้าใกล้ใจกลางทะเลสาบมากขึ้น น้ำที่หลงเหลืออยู่ ตามทางน้ำได้พ่นก็ยิ่งน้อยลง ที่เข้มข้นขึ้นกลับเป็นเจตนารมณ์ของ ค่ายกล ลมหายใจแห่งฟ้าดินเกิดสภาพไหลวนไม่คล่อง อากาศที่ไร้รูป กลับคล้ายบังเกิดเหลี่ยมคมเต็มไปหมด ทำให้ทุกครั้งที่สุดลมหายใจเข้า และปล่อยออกกลายเป็นความทรมาณอย่างยิ่ง

หนึ่งเซียวนวดใบหน้าที่เริ่มชาเพราะความอึดอัดแน่นหน้าอก มัน หันไปกล่าวกับโมชันชั้น

"เยี่ยหองอวี้น่าจะคิดออกได้โดยเร็วกว่าต้องไปยังใจกลางทะเลสาบ
เจ้าว่านางจะไปได้เร็วกว่าพวกเราหรือไม่"

โมชันชั้นตอนนี้หน้าขาวซีดเหมือนกระดาษ ขนตาบางจนที่ทาบ
อยู่บนแก้มทำให้นางดูอ่อนแอเปราะบาง เสียงตอบเบาหวิว

"ข้าสามารถค้นหาเส้นทางของค่ายกล แต่นางไม่สามารถ"

โมชันชั้นกำลังพยายามเค้นสมองคิดคำนวณเส้นทางภายใน
ค่ายกลจึงสูญเสียพลังจิตไปมาก ทว่าน้ำเสียงตอนที่ประกาศว่า 'แต่
นางไม่สามารถ' กลับมีความเข้มแข็งมั่นใจอยู่หลายส่วน

ได้ยินเช่นนั้นหนึ่งเซวียก็รู้สึกใจชื้นขึ้นมาทันที แต่ท่าทีหมดแรง
ของนางกลับทำให้มันเริ่มรู้สึกกังวล ต้องตรงเข้าไปช่วยพยุง

เพราะต้องหลบหลีกหินที่วางสกัดไว้ตามตำแหน่งของค่ายกล
ทั้งสองจึงเดินอย่างเชื่องช้าเต็มไปด้วยความระมัดระวัง บัดนี้สภาพ
ร่างกายและจิตใจของโมชันชั้นได้ถดถอยลงอย่างรวดเร็วจนถึงจุดที่ต้อง
ฝืนบังคับตัวเองให้มีสติไม่ล้มลง

หนึ่งเซวียเห็นเช่นนั้นก็ส่ายหน้า จัดการแบกนางขึ้นหลังโดยไม่ฟัง
คำทักท้วง กล่าวตัดบทว่า

"ข้ายังพอนทนได้"

โมชันชั้นจึงเลิกดิ้นรน ร้องอึมเบาๆ ก่อนซบหน้าหลับตาไปกับไหล่
ของหนึ่งเซวีย ปล่อยให้เส้นผมยาวสลวยดูงามนำตกไหลปรกหน้าอก
มัน จะล้มตาขึ้นก็ต่อเมื่อต้องบอกให้หนึ่งเซวียเปลี่ยนทิศทางการนั้น

เหลี่ยมคมของค่ายกลชุดนี้แทรกอยู่ในทุกๆ ลมหายใจเข้าออก
ทำให้ผู้ที่กำลังบุกฝ่ารู้สึกเหมือนปอดและหัวใจถูกมีดกรีดเฉือน เจ็บปวด
ทรมานสุดจะทน สัมผัสหาวะไรกับหนึ่งเซวียที่ตอนนี้ยังต้องแบกโมชันชั้น
ไว้บนหลัง ปากบอกได้ว่าทนได้ แต่อันที่จริงมันแทบจะยืนหยัดต่อไปไม่ไหว

แล้ว

แต่มันเคยใช้ความอึดเอาชนะเส้นทางแสนวิบากหมื่นพิสดารบนภูเขาด้านหลังสถานศึกษามาแล้ว อีกทั้งเคยได้รับความเจ็บปวดทรมานเช่นเดียวกันหรืออาจมากกว่ามาจนนับครั้งไม่ถ้วน ที่สำคัญคือครั้งนี้เมื่อไหร่ก็ตามที่มันใกล้จะทนทานต่อไปไม่ไหว ในสมองมันจะต้องผูกภาพรอยกระบี่บนก้อนหินขึ้นมาทันที ซึ่งก็จะเพิ่มพลังและความฮึกเหิมให้แก่มันทุกครั้งไป

เมื่อหลายสิบปีก่อน ตอนที่คนผู้นั้นถือกระบี่บุกเดี่ยวสำนักพรหมจารี แม้ค่ายกลทรมานจิตยังคงสมบูรณ์ครบถ้วน มีพลังและอานุภาพถึงร้อยละ แต่คนผู้นั้นก็ยังบุกฝ่าเข้าไปได้ บัดนี้มันซึ่งเป็นที่ศิษย์ร่วมสำนักจะมารวมมือเสียแต่กลางคันไม่สืบสานจิตปณิธานอันยิ่งใหญ่ของคนผู้นั้นต่อไปอย่างนั้นหรือ

เยี่ยหองอวี่มองเงาร่างทั้งสองดับหายไปโนดงหิน อภารณับนร่า นางบัดนี้มีแต่รอยฉีกขาด คราบเลือดบนไหล่ยิ่งเน้นให้เห็นถึงความทุลักทุเลและความน่าสยดสยองเมื่อยืนอยู่บนที่กว้างเว้งว่างเพียงลำพัง

ต่างๆ ที่เห็นว่าศัตรูอยู่ตรงหน้า แต่ไม่อาจไล่ตามไปได้ ทำให้นางถึงกับต้องแผ่ร่องอย่างเดือดดาล คลื่นเสียงแล่นปะทะเข้ากับผนังผาอันสูงชันที่อยู่ห่างออกไปก่อนสะท้อนกลับมา นี่ยิ่งยืนยันถึงความโงกกว้างของก้นทะเลสาบ และยังทำให้นางดูโดดเดี่ยวมากขึ้น

พอทางเสียงขาดหาย เยี่ยหองอวี่ก็ฉีกชายกระโปรงออกมาส่วนหนึ่ง ใช้พันบาดแผลตรงไหล่ไว้ ไม่สนใจว่าการทำเช่นนี้จะยิ่งทำให้เห็นริ้วขานเปลาเปลาอย่างมากขึ้น จากนั้นค่อยกระโดดลงจากก้อนหินเดินตามทางน้ำไหลใต้หินกรวดมุ่งหน้าไปยังใจกลางทะเลสาบ

นางไม่ระแคะระคายแม้แต่จะน้อยว่ากองหินเหล่านี้คือค่ายกล

ทรมานจิต รู้แต่เพียงว่าเจ้าก้อนหินเหล่านี้แผ่พลังค่ายกลอันน่ากลัว
เอาไว้ แม้แต่คนหัวหาญดุตั้งอย่างนางก็ยังรู้สึกหวั่นเกรงอยู่บ้าง

เจ้านิกายอาศรมเทพแห่งซีหลิงเคยชมสตรีนางนี้ว่ารอบรู้สรรพวิชา
แต่ที่ผ่านมานางกลับไม่เคยได้สัมผัสกับโลกของยันต์หรือค่ายกลมาก่อน
นางเพียงแต่เดาว่าบริเวณที่น้ำภูกระบายออกจนทำให้ก้อนหินไหลขึ้นมา
น่าจะอยู่ที่ใจกลางทะเลสาบ และก็ไม่ว่าตัวเองจะเดินผ่านกองหิน
น้อยใหญ่ไปยังจุดที่หมายตาไว้ได้อย่างไร

อาศัยสายตา พลังจิต และสัมผัสรับรู้ นางลงความเห็นว่างก้อนหิน
รูปร่างหน้าตาหลากหลายที่กระจัดกระจายอยู่รอบตัวก็เหมือนกับ
ต้นท้อบนเชิงเขาทางทิศใต้ของเขาเถาซาน คือมีความสามารถในการ
บิดเบือนอากาศ

หากเดินคุ่มๆ เข้าไปนางคงไม่มีวันไปถึงกลางทะเลสาบได้ และ
ไม่ว่าจะอาจจะถูกกักอยู่กลางดงหินเหล่านี้จนสภาพจิตใจพังทลาย
หรือไม่ก็อาจตายเพราะความอดอยากหิวโหย

เยี่ยงหอวีเหลียวมองไปด้านหลัง นางมั่นใจว่าหากยอมถอยเสีย
ตั้งแต่ตอนนี้น่าจะยังเป็นไปได้ แต่หากเดินหน้าต่ออีกแค่ไม่กี่ก้าว ตก
เข้าไปอยู่กลางค่ายกล นั่นก็คงยากที่จะหาทางออกแล้ว

ขณะกำลังลังเล สายตานางเหลือบไปเห็นรอยตะไคร่น้ำบน
ก้อนหินหลายก้อน จึงก้มลงดู พอเข็ดดูตะไคร้ออกก็เห็นรอยกระบี่ที่
ซ่อนตัวอยู่ข้างใต้

แววตาที่เฉยชาพลันเปล่งประกายเจิดจ้าขึ้นทันที เนื้อตัวนางสั่น
เล็กน้อยด้วยความตื่นเต้น หัวใจสูบฉีดแรงจนแผลที่ไหล่มีเลือดไหลซึม
ออกมาอีก นางพอจะเดาได้ว่าผู้ที่ทิ้งรอยกระบี่เหล่านี้ไว้คือใคร

ผู้ที่มีคุณสมบัติพอที่จะรู้ความลับของเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อหลายสิบ

ปีก่อนยอมรู้ว่าคนบ้าบิ่นที่ถือกระบี่บุกเดี่ยวถล่มสำนักพรกรรมารก็คือ ยอดคนอันดับหนึ่งของแผ่นดินในตอนนั้น

แม้ต่อมาคนบ้าบิ่นที่ว่า จะกลายเป็นศัตรูที่ไม่ยอมอยู่ร่วมโลกกับ อาศรมเทพแห่งซีหลิงและถูกฟ้าลงทัณฑ์สังหารในที่สุด อีกทั้งคนบน เขาเถาซานทั้งหมดรวมถึงสามจ้าวบัลลังก์ก็ไม่มีใครยอมเอ่ยชื่อแซ่ของ มัน แต่หลังจากที่นางทราบเรื่องบุกถล่มพรกรรมารของมันแล้วก็ได้แต่ แอบนับถืออยู่ในใจมาโดยตลอด

หากพูดถึงยอดคนในปัจจุบัน นางยึดเอาพี่ชายตัวเองเป็น แบบอย่าง แต่หากเป็นในรอบพันปี คนผู้นี้กลับอยู่ในฐานะเหนือกว่า ผู้ใด วันนี้นางประสบกับอุปสรรคและความล้มเหลวติดๆ กัน ข้าใน ตอนนั้นก็ยังคงอยู่ในดงหินปริศนา มีอาจรรูก็คืบหน้า จะล่าถอยใจก็ ไม่ยินยอม แล้วจู่ๆ ก็ได้เห็นรอยกระบี่ของบุคคลที่ตนนับถือสุดหัวใจ ได้เห็นร่องรอยของตำนานอันเป็นอมตะที่ตัวเองมุ่งมาดปรารถนา ความ ฮึกเหิมห้าวหาญจึงแผ่พุ่งขึ้นมาจากกลางอก บดขยี้เหลี่ยมคมของ ค่ายกลจนแตกละเอียดไปในทันใด

เมื่อลมหายใจถึงกระชั้นค่อยผ่อนลงเป็นปกติ ใบหน้าเยี่ยงหอว์ก็ กลับคืนสู่ความเฉยชา นางชักกระบี่ออกถือด้วยสองมือ กล่าวกับรอย กระบี่ด้วยสีหน้าเด็ดเดี่ยวว่า

"มีเจตนากรรมกระบี่ของเคอเขียนเชิงอยู่ตรงหน้า ผู้เยาว์จะกล้า ทำให้ท่านผิดหวังได้อย่างไร"

ขาดคำเยี่ยงหอว์ก็ตะลุมพืนก่อนหินที่ขวางมือขวางเท้าอยู่ตรงหน้า อย่างบ้าคลั่ง นางไม่เข้าใจวิชาค่ายกล มิรู้ว่าจะค้นหาเส้นทางเดินที่ ถูกต้องได้อย่างไร เช่นนั้นก็กำจัดก้อนหินที่ขวางทางเหล่านี้ให้หมดเถอะ ไม่แน่วาวิธีนี้อาจจะกรุยทางให้ตัวนางฝ่าไปได้ นางไม่รู้ว่าทำแบบนี้ผิด

หรือถูก แต่ในเมื่อได้เห็นเจตนารมณ์กระปี่ของคนรุ่นก่อนปรากฏอยู่
ตรงหน้า ที่นางนึกได้จึงมีเพียงวิธีนี้เท่านั้น

น้ำพันร้อยหมู่ในทะเลสาบด้านหิมแห่งขอด เหลือเพียงก้อนหิน
ก้อนกรวด เมื่อเทียบกับหุบเขาเขียวขจีที่รายล้อม ยิ่งดูกร้างเจียบเหงา
จนเข้าขั้นวังเวง

ถึงยืนอยู่ริมทะเลสาบ มองไปยังกองหินจำนวนมากมาyard้านล่าง
เจียบไปครู่หนึ่งจึงกล่าวว่า

"ปีนั้น หลังจากคนผู้นั้นมาถึง ไม่ว่าเรื่องใดก็เปลี่ยนไป กระทั่ง
ค่ายกลทรมานจิตก็ไม่เหมือนเดิม"

ถึงเสียวถึงยืนอยู่ข้างพีชขาย พอได้ยินเสียงคล้ายโลหะกับหิน
ปะทะกันแว่วเข้ามาไม่หยุดก็แลบลิ้นกล่าวอย่างสยดสยองว่า

"นางปีศาจนั้นช่างฝันเพื่อนจริงๆ"

ถึงกล่าวว่า

"คนทั้งแผ่นดินเรียกพวกเราว่ามาร บอกว่าพวกเราเสียสติ ดังนั้น
ผู้ที่คิดจะบุกเข้าดินแดนศักดิ์สิทธิ์ของนิกายหิมเราก็ล้วนแล้วแต่เป็น
พวกขาดสติทั้งสิ้น ตอนคนผู้นั้นบุกเข้าสำนักเราก็สติฝันเพื่อนแบบนี้
เช่นกัน"

นี่เป็นครั้งแรกที่ถึงเสียวถึงมายังดินแดนศักดิ์สิทธิ์ของนิกายตัวเอง
นางจึงเขย่าแขนพีชขาย กล่าวอย่างเป็นกังวล

"พี จะปล่อยให้พวกมันเข้าไปจริงๆ หรือ"

"ดินแดนศักดิ์สิทธิ์ของนิกายหิมเราเข้าได้แต่ก็ไม่แน่ว่าจะออกมา
ได้ เพื่อคัมภีร์สวรรค์ที่สูญหายไปตั้งนานแล้ว คนพวกนี้ดูเหมือนจะ
ไม่สนใจแม้กระทั่งความตาย"

เมื่อคิดถึงว่าตอนนี้หนึ่งเขี่ยน่าจะเข้าประตูของดินแดนศักดิ์สิทธิ์ไปแล้ว คิ้วที่หนาตรงเหมือนแท่งเหล็กของถังก็ขมวดมุ่น พึมพำขึ้นมาว่า

"เจ้าคอยมองมาอยู่ตลอดเวลาใช่หรือไม่ เจ้ามั่นใจว่าสามารถเข้าดินแดนศักดิ์สิทธิ์ไปช่วยมันอย่างนั้นสิ หรือ...เมื่อสิบสี่ปีที่แล้วเจ้าอยู่ที่อีกฟากหนึ่งของร่องต้นจริงๆ"

ถังเสี่ยวถังถอดหางสัตว์ที่ใช้พันคอออก เผยให้เห็นใบหน้าแดงเพลิงปลั่ง ปากถามว่า

"พี่ คัมภีร์สวรรค์อยู่ในนั้นจริงๆ หรือ"

ถังสายหน้า

"ไม่รู้"

ถังเสี่ยวถังถามอย่างงุนงง

"แล้วเหตุไฉนเหล่าพรตเฒ่าของอาศรมเทพจึงส่งคนมาที่นี่เล่า"

ถังตอบ

"ข่าวที่ส่งมาจากจงหยวนบอกว่าหลังจากต้าเสินกวนหน่วยโองการฟ้ากลับจากแดนใต้ก็ได้ประกาศว่าดินแดนศักดิ์สิทธิ์จะถูกเปิดออกโดยเจตนารมณแห่งฟ้า คัมภีร์สวรรค์จะปรากฏให้เห็น"

ถังเสี่ยวถังเกาศีระะถาม

"แต่พี่บอกเองไม่ใช่หรือ หลังจากดินแดนศักดิ์สิทธิ์ถูกถล่มจนกลายเป็นซากปรักหักพัง ช่างในก็ไม่เหลืออะไร แล้วพรตเฒ่าโองการฟ้าอะไรนั่นอาศัยอะไรมาพูดว่าคัมภีร์สวรรค์อยู่ที่นี้"

ถังตอบ

"จ้าวบัลลังก์ทั้งสามของอาศรมเทพต่างก็มีสัมผัสรับรู้ที่ล้ำเลิศเหนือผู้ฝึกฉานทั่วไป ต้าเสินกวนหน่วยโองการฟ้าไม่เพียงสัมผัสรับรู้ได้ถึงเจตนารมณ์ของเหล่าเทียช ตามที่เล่าสื่อกันยังบอกว่ามีมีความสามารถ

ในการพยากรณ์อีกด้วย ดังนั้นคำพูดของมันก็ใครบ้างที่ไม่เชื่อ"

ถึงเสียถึงจุ้ๆ ก็นึกถึงนักพรตที่เอื้อนลำนำเพลงบนหน้าผา มิทราบ
ว่าทำไมในใจจึงบังเกิดความกลัวขึ้นเล็กน้อย ตามอย่างหวั่นใจว่า

"ที่ว่านักพรตนั้นจะมาแย่งชิงคัมภีร์สวรรค์ด้วยหรือไม่"

ถึงสายหน้า

"ไม่มีทาง เพราะในใจมันมีคนหนึ่งที่สำคัญยิ่งกว่าคัมภีร์สวรรค์"

ณ บริเวณทางเหนือสุดของโลก ยิ่งเวลาผันผ่าน กลางคืนก็ยิ่ง
ยาวนานและหนาวเหน็บขึ้นเรื่อยๆ ภายในเทือกเขาที่ถูกเห่าเทียน
ทอดทิ้ง หุบเขาเขียวที่สูญหายไปนานปรากฏขึ้นอีกครั้งตามเจตนารมณ์
แห่งฟ้า ทะเลสาบดำหมิงน้ำแห่งขอด ค่ายกลทรมานจิตซับซ้อนใหม่
อีกครา เหนียวนาให้ลมหายใจแห่งฟ้าดินฟุ้งทะยานขึ้นสู่ท้องฟ้า ส้มแดง
เป็นอาณาภาพอันยิ่งใหญ่สะท้านใจ

แรงกระเพื่อมของลมหายใจแห่งฟ้าดินที่เกิดจากการที่ประตูลำ
สำนักพรตมารเปิด แม้จะหายไปในระยะเวลานานสั้น แต่ก็ยังสะท้าน
สะเทือนไปทั่วภูเขาหิมะอันกว้างใหญ่ และสะท้อนสะท้านไปไกลถึง
นอกเขตทิวเขาอันยาวเหยียด

บนทุ่งร้างนอกเขตเขาเทียนซี ซากศพของบรรดาสัตว์ป่าที่นอนแข็ง
ตายอยู่ท่ามกลางพื้นดินดำตัดกับหิมะขาวมีให้เห็นเป็นระยะ ลมหนาวเย็น
ดุจใบมีดโหมกระหน่ำตีใส่กระโຈມของพวกคนเถื่อนเสียงดังพื้บพื้บ

ในดินแดนที่มีแต่สี่ทิมเทาปรากฏร่างของเยี่ยชู่เค่ออันไหวอยู่
เงียบๆ ซูดนักพรตบนร่างเรียบสนิทไม่พลัวไหว รวากับเป็นหน้าผาที่
เรียบลื่น ไม่ได้รับผลจากแรงลมอันบ้าคลั่งแม้แต่น้อย แต่ละก้าวที่
เหยียบลงพาร่างมันไปได้ไกลถึงสิบกว่าจั้ง แต่บนพื้นหิมะกลับไร้รอยเท้า

มองเผินๆ จึงคล้ายเหาะเหินเดินอากาศได้ตั้งเทพเซียน

ตอนที่แรงกระเพื่อมของลมหายใจแห่งฟ้าดินถ่ายทอดมาถึง มันเพียงหยุดเท่านั้น แค่นหันกลับไปมองด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึก ไม่คิดจะเดินย้อนกลับไปดู

ในฐานะศิษย์สัจธรรมทั่วปฐพีของอารามจื่อโส่ว เยี่ยชวยอมรู้เนื้อหาในโองการที่ตำเสียนกวนหน่วยโองการฟ้าประกาศก่อนผู้ใด อันที่จริงมันยังรู้ก่อนตำเสียนกวนหน่วยโองการฟ้าด้วยซ้ำว่าคัมภีร์สวรรค์เล่มแสงสว่างจะปรากฏขึ้นอีกครั้งในทุ่งร้าง

มีเพียงผู้ฝึกฝนที่ฝึกถึงระดับมองความเป็นตายได้ทะลุเช่นมันเท่านั้นจึงจะสามารถเพิกเฉยต่อสิ่งของนอกกาย ไม่ปล่อยให้สิ่งใดมาผูกมัดจิตใจ แม้สิ่งนั้นจะเป็นคัมภีร์สวรรค์ก็ตาม

อีกอย่างมันกับถึงพันกันเรื่องหนึ่งเชียวกับหลงซึ่งว่าใครจะฝ่าด่านได้ก่อนกัน ในเมื่อแพ้แล้วก็ต้องยอมรับ มันจะไม่ยอมให้สิ่งนี้กลายเป็นเกมมิดในจิตใจอย่างเด็ดขาด

เหตุที่มันมาที่ทุ่งร้างไม่เกี่ยวข้องอะไรกับการที่คัมภีร์สวรรค์จะปรากฏ และไม่เกี่ยวข้องใดๆ กับการที่ประตูทางเข้าสำนักพรรคมารจะเปิด

มันอาศัยอยู่ในอารามมาตั้งแต่เล็ก หลังจากรู้ความอ่านออกเขียนได้ สิ่งแรกที่อ่านก็คือคัมภีร์สวรรค์หกเล่ม มันจึงมองโลกด้วยสายตาขีดขามาตั้งแต่ไหนแต่ไร ชาวฮวงอพยพลงใต้อาจจะเป็นเรื่องใหญ่สำหรับคนทั้งแผ่นดิน แต่ก็ยังมีอาจดิ่งดูความสนใจจากมันได้ แม้แต่กระฟีกริน ประตูสำนักพรรคมารเปิดอีกครั้งก็น่าสนใจอยู่บ้าง แต่พรรคมารเสื่อมโทรมไปนานแล้ว ไม่อาจกลับมาสร้างเภทภัยให้ใครได้อีก

ในโลกนี้ คนหรือสิ่งที่มีคุณสมบัติพอให้มันเดินทางออกจาก
อารามคือโล้วมีอยู่น้อยยิ่งกว่าน้อย

แต่ผู้ที่ยืนอยู่อีกฟากหนึ่งของร่องตื้นเมื่อสิบสี่ปีก่อนย่อมมีคุณสมบัติ
พออย่างแน่นอน

เยี่ยชู่อยากพบคนผู้นั้นเป็นอย่างยิ่ง นี่เป็นความปรารถนาที่มีอยู่
ในใจมานานแล้ว เพียงแต่ที่ผ่านมามีคนผู้นั้นมักจะหมกตัวอยู่แต่บนเขา
แม้แต่คนตระหนงถือดีและมีความสามารถอย่างมันก็ยังไม่มีปัญญาเข้าใกล้

ทว่าในที่สุดปีนี้คนผู้นั้นก็ลงจากเขาและเดินทางมายังทุ่งร้าง
มันมีรู้ว่าขณะนี้อีกฝ่ายอยู่ที่ใด แต่รู้ว่ามันจะต้องได้พบอย่างแน่นอน
เป็นเพราะลักษณะพิเศษของคนบนเขาผู้นั้น ทำให้เกิดความ
เป็นไปได้

เมื่อหนึ่งเชวียประสบกับอันตรายอย่างแท้จริง คนผู้นั้นจะต้องมา
อยู่ที่ข้างกายอย่างแน่นอน ดังนั้นสิ่งที่มันต้องทำมีอยู่เพียงอย่างเดียว
นั่นคือรอ รอให้หนึ่งเชวียประสบกับอันตรายอย่างแท้จริงเสียก่อน

เพียงแต่ตอนนี้หนึ่งเชวียกำลังจะเข้าประตูสำนักพรรคมาร แล้ว
เหตุไฉนเยี่ยชู่จึงเดินทางออกจากบริเวณที่ตั้งของสำนักพรรคมารไป
ทางใต้เล่า

เชิงเขาทางทิศใต้ของเขาเทียนชี่มีทะเลสาบอยู่แห่งหนึ่งชื่อว่า
ทะเลสาบฮูหลัน ที่นี้ถูกพวกคนเถื่อนในดินแดนแห่งทุ่งหญ้าก่ย่องให้
เป็นดินแดนศักดิ์สิทธิ์ ขณะนี้น้ำในทะเลสาบเริ่มจับตัวเป็นชั้นน้ำแข็ง
บางๆ พวกคนเถื่อนที่อาศัยอยู่ในบริเวณนี้มาหลายชั่วอายุคนกำลัง
ฉวยโอกาสที่น้ำยังไม่จับตัวแข็งจนหมดลงมเก็บพีชน้ำชนิดหนึ่ง

ที่ใดมีคนเถื่อนอาศัยอยู่ ที่นั่นก็มักจะมีขบวนพ่อค้าชาวจวงหยวน

ไปปรากฏ เพียงแต่ตอนนี้อยู่ในช่วงหนาวจัดของปี อีกทั้งศึกสงครามระหว่างชนเผ่าอารยะกับกองทัพร่วมจงหยวนก็เพิ่งจะยุติ การที่มีขบวนพ่อค้ามาบ้วนเปี่ยนอยู่แถวริมทะเลสาบจึงนับว่าเป็นเรื่องแปลกมากเรื่องหนึ่ง

แต่ก็เป็นเพราะพ่อค้าเหล่านี้ใช้จ่ายมือเดิบ ซ้ำยังยอมจ่ายเงินค่ามัดจำหนังสือตราของปลายคิมหันต์ปีหน้า ดังนั้นหัวหน้าเผ่าจึงยอมรับพวกมันไว้ ทั้งยังแบ่งที่ตั้งค่ายพักแรมให้ด้วย

คนในขบวนพ่อค้ากำลังก่อไฟหุงข้าว หลายสิบคนถือโอกาสที่ท้องฟ้ามีแดดแจ่มใสนั่งล้อมรอบกองไฟ ไม่หลบเข้ากระโจมหนีความหนาวเย็น สังเกตจากการเคลื่อนไหวของคนเหล่านี้ ดูเหมือนพวกมันจะทำตามคำสั่งของพ่อค้าคนหนึ่ง

พ่อค้าคนนี้รูปร่างค่อนข้างเจ้าเนื้อ มันกำลังนั่งแทะขาแพะมันยองประเดี๋ยวประด๋าวเป็นต้องบ่นออกมาสักหลายคำ เห็นได้ชัดว่าไม่พอใจในการต้อนรับขับสู้ของพวกคนเถื่อนเป็นอย่างยิ่ง ชายวัยกลางคนร่างกำยำสูงใหญ่สวมหมวกขนสัตว์ที่ยืนอยู่ด้านข้าง ซึ่งคาดว่าจะเป็นคนคุมขบวนหรือไม่ก็ผู้คุมกัน พยายามเอ่ยเตือนเบาๆ อยู่หลายครั้ง แต่กลับถูกตวาดสั่งสอนไปยกใหญ่

ทันใดนั้นท้องฟ้าที่สดใสไร้พายุเมฆพลันปรากฏริ้วเมฆสีขาวจำนวนมากมาย ค่อยๆ ฝ้าเขียนภาพสีฟ้าถูกกรงเล็บที่มองไม่เห็นกระซากขาดจนเห็นแผ่นรองสีขาวยี่ด้านหลัง

พวกคนเถื่อนและคนในขบวนพ่อค้าต่างก็สังเกตเห็นปรากฏการณ์แปลกประหลาดบนท้องฟ้าพร้อมๆ กัน จึงพากันแหงนหน้ามองด้วยความประหลาดใจ

หัวหน้าพ่อค้าเห็นเช่นนั้นก็ยังไม่วายบ่นต่อ แต่ผู้คุมกันซึ่งเป็นบุรุษ

วัยกลางคนกลับหรีตามองริ้วเมฆบนท้องฟ้าด้วยสีหน้าเคร่งขรึม ไม่สนใจ
คำสบถของมันแม้แต่น้อย

มีทราบดีว่าทำไม พอเห็นสีหน้าเคร่งขรึมของบุรุษวัยกลางคน
หัวหน้าพ่อค้าถึงกับหน้าเปลี่ยนสี ไม่กล้าก่นดาเสียงดังอีก รีบก้มหน้า
ซ่อนแววหวาดหวั่นยำเกรงในดวงตา

ชายวัยกลางคนแหงนมองท้องฟ้าเงิบๆ สัมผัสรับรู้ถึงแรง
กระเพื่อมของลมหายใจแห่งฟ้าดินที่แผ่ฟุ้งมาจากเทือกเขาซึ่งอยู่ห่างไกล
ไปทางทิศเหนือ ไบหน้าได้เงาหมวกขนสัตว์ดูซับซ้อนแฝงไว้ด้วยอารมณ์
หลากหลาย มีทั้งรำลึกถึง อบอุ่นอ่อนโยน และคับแค้นเสียใจละเค็ล้า
กันไป

สุดท้ายมันก็พูดออกมาสั้นๆ สามคำ
"ประตูเปิดแล้ว"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)